

«Plens de vida», Marina Porrás, *Matí Digital*

Hi ha novel·les que són una declaració d'humanitat i amb això en tenen prou (i de sobres). És el cas de *Plens de vida*, publicada per **Edicions de 1984**, recuperant **John Fante** per als lectors catalans. Nascut en una família humil d'origen italià, Fante no va conèixer la fama en vida. Fou el sobrevaloradíssim Bukowski el que s'hi refereix com a “my God” i el farà reconegut. Es guanyà la vida prostituint-se escrivint guions per a un Hollywood esplendorós, mentre les seves novel·les passaven més o menys desapercbudes pel públic. El més potent de Fante és l'autenticitat de la seva prosa: és simple (que no simplista) i té una gran força emocional, una honestat gairebé brutal que neix de la sinceritat amb què explica les seves històries. Llegint-lo percebem la seva necessitat d'explicar-se i d'explicar-nos el seu entorn: el text com a confessió de tot allò que no podia dir a Hollywood perquè no era prou ensucrat. Hi ha la

tendència d'equiparar-lo a Bukowski, però la diferència entre ells és que mentre Bukowski sembla gaudir refregant-se en la lletjor i la sordidesa del seu cervell autodestructiu i alcoholitzat, Fante mira de trobar la manera més humana d'explicar-nos el què passa.

En John i la Joyce (noms reals però també dels seus personatges) s'acaben de construir una casa a Los Angeles gràcies al brillant sou que proporcionen els guions de cine del marit. Però la magnífica casa té un petit defecte: termites al terra de la cuina. Un bon dia la Joyce, quan es disposa a fer-se l'esmorzar, cau amb el terra corcat per les termites creant un gran foradot. Per no arruïnar-se amb la reparació, en John va fins a Sacramento per demanar l'ajuda del seu pare, un irascible paleta italià amb una esposa ultra catòlica que es desmaia per cridar l'atenció. Amb aquests elements i un hilarant viatge en tren de Sacramento a Los Angeles, Fante desplega un relat breu però eficaç, amb la ironia com a estandard però reivindicant l'emoció als textos per fer vibrar qui llegeix. Un dels episodis més brillants és la gradual transformació de la seva dona embarassada, que entre mil altres neures viu la crida de la fe mentre gesta el nen i s'impregna d'un aire de divinitat espiritual. Fante, mentrestant, se sent secundari i perdut en el paper de marit – amant – pare que ha d'interpretar. El constant diàleg amb el pare, que creu que l'únic objectiu de la vida és tenir tants fills barons com es pugui, ens anirà situant en un espectacle que, a cops d'humor intel·ligent però alhora descarnat, farà que entrem en la vida de la família de Fante com si entréssim a casa nostra.

“Era una casa gran perquè teníem grans plans. El primer ja hi era, una protuberància la seva panxa, una cosa esmunyedissa que es removia sinuosa com un manyoc de serps.” Així comença “Plens de vida”: com una invitació a l'autenticitat i l'entreteniment.